

• ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῦν ἡ ἱστορία τῶν ἐθνῶν καὶ ἡ ἱστορία τῶν ἐπιστημῶν οἰκιοποιοῦνται, εἶχεν ἀναμφιβόλως ψυχὴν ἀνωτέραν τῆς τῶν ἄλλων θνητῶν. »

• « Ἀρκετὰ τὰ ἀνακτοδοῦλια τῶν βασιλέων διεσάλπισαν τὸν θάνατον ἐκείνων οὔτινες ἐμεγαλύνθησαν μόνον κατὰ τοὺς ἐπικηδέους αὐτῶν ἐπαίνους· ἀρκετὰ πλέον ἢ τῶν αὐτῶν ἐθιμοταξία ἐκήρυξε θλίψιν ὑποκριτικὴν. Τὰ ἔθνη δὲν πρέπει νὰ θλιβῶνται εἰ μὴ μόνον διὰ τοὺς εὐεργέτας των. Οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἐθνῶν δὲν ὀρεῖλουν νὰ σέβωνται εἰμὴ τοὺς ἥρωας τῆς ἀνθρωπότητος. »

• « Ἡ Σμυρναεὺς διέταξεν εἰς τὰς δεκατέσσαρας συμμάχους ἐπικρατείας, δὲ μὴν Ὀλίβιν διὰ τὸν θάνατον τοῦ Φραγκλίνου· καὶ ἡ Ἀμερικὴ προσφέρει κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην τὸν φόρον τοῦτον τοῦ σεβασμοῦ πρὸς ἓνα τῶν πατέρων τῆς πολιτικῆς ἐλευθερίας. »

• « Δὲν εἶναι ἄξιον ἡμῶν κύριοι νὰ ἐνωθῶμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν θρησκευτικὴν ταύτην πρᾶξιν, νὰ μεριζώμεν τὴν παγκόσμιον ταύτην τιμὴν, καὶ ὑπὲρ τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καὶ ὑπὲρ τοῦ φιλοσόφου, οὔτις τὰ μέγιστα συνήργησε πρὸς τὴν διάδοσιν αὐτῶν ἐφ' ὅλης τῆς γῆς! Ἡ ἀρχαιότης ἤθελεν ἀνεγείρει βωμοὺς εἰς τὸ μέγα καὶ πανίσχυρον ἐκείνο πνεῦμα, τὸ ὁποῦν, περικλεῖον ἐντὸς αὐτοῦ, ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων, τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, ἐγνώριζε νὰ δαμάξῃ τὸν κερχυνὸν καὶ τοὺς τυράννους. Ἡ πεφωτισμένη καὶ ἐλευθέρᾳ Γαλλία ὀρεῖλει νὰ δείξῃ ὅτι ἐνθυμεῖται καὶ πενθεῖ ἓνα τῶν μεγίστων ἀνδρῶν, οὔτινες ὑπηρετήσαν ποτὲ τὴν φιλοσοφίαν μετὰ τῆς ἐλευθερίας. Διὸ προτείνω νὰ ψηφισθῇ τριήμερος τῆς ἐθνικῆς συνελεύσεως θλίψις διὰ τὸν θάνατον τοῦ Βενιαμὶν Φραγκλίνου. »

• « Ὁ φίλος τοῦ Φραγκλίνου Λαφαγέτης, ἐξήτησε νὰ στηρίξῃ τὴν πρότασιν τοῦ Μιραβώ· ἀλλ' ἡ πρότασις ἐγένετο δεκτὴ ἤδη διὰ τῶν ἐπιφανήσεων τῆς Συνελεύσεως καὶ τοῦ βήματος. Α. Ι.

ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ.

ΒΟΝΑΒΕΝΤΟΥΡΟΣ ΘΕΒΕΝΑΡΔΟΣ.

§. Ι.

• Ἐσπέραν τινα τοῦ φθινοπώρου τοῦ 1765, σφοδρὸς βορειοδυτικὸς ἄνεμος ἔπνεεν ἐν τῷ μεγαλοπρεπεῖ κώλῳ τῆς Κεζαπέκης, τῷ τότε καταλλήλως ὑπὸ τῶν Ἀμερικανῶν Βασίλισσα τῶν Ὑδάτων ὀνομασθέντι. Ἐν τούτοις ἡ πρὸ πολλῶν ἡμερῶν διαρκούσα αὔρα ἤρχιζε νὰ κατευναζέται, καὶ ἐφάνετο ὅτι ἤθελε νὰ μεταβληθῇ.

• Ὅπισθεν ἀκρωτηρίου τινὸς τοῦ ἐκτεταμένου κόλπου, εἰς τὸ στόμιον τοῦ ποταμοῦ Σύδα ἦτον ἡγκυροβόλημένη λεπτοφυὴς τις καὶ κομψὴ ἡμιολία (γολέττα), φιλαρέσκως συσκευασμένη. Ὁ καπνὸς μόνος ὅστις διέφυλλάζειον 60, Τέμ. Γ'.

φλαζεν ἀπὸ τῆς καπνοδόχης τοῦ μαγειρείου, δίκην νιφάδων, διὰ νὰ διασκεδασθῇ εἰς τὴν δρόσον τῶν σχοινίων, ἐδείκνυν ὅτι τὸ πλοῖον δὲν ἦτον ἐγκαταλειμμένον, διότι δὲν ἐφάνετο ἴχνος ἀνθρώπου ἐν αὐτῷ. Ἐπὶ τέλους ἐφάνη ἡ κεφαλὴ ἑνὸς ναύτου ὅστις ἀνέβη ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Ἐξέτασεν οὗτος τὸν ἀνεμοδείκτην ὅστις ἤλλαξεν ἤδη διεύθυνσιν, καὶ τοῦτο ἐδείκνυν ὅτι ὁ ἄνεμος μετεβλήθη, ἔκυψεν ἀπὸ τοῦ παραρρύματος τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς, διὰ νὰ ἴδῃ ἐὰν ἡ παλιρροία εἶχεν ὀπισθοδρομήσει πολὺ τὸ πλοῖον, ἀνέστρεψε χονδρὴν τινα ψαμμοδόχην τῆς ὁποίας οἱ τελευταῖοι κόκκοι ἐπλησίαζον νὰ ἐξαντληθῶσιν, ἔπειτα, δὼν τούτων τελειωθέντων ἔγινεν ἄφρατος ἐν τάχει δι' ἑτέρας εἰσόδου.

Μόλις οὗτος εἶχε καταβῇ, καὶ δύο ἄλλοι ἐφάνησαν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

• Ὁ εἰς αὐτῶν ἦτο ἀναμφιβόλως ὁ πλοίαρχος τῆς ἡμιολίας. Ἦτο δ' οὗτος ἄνθρωπος τεσσαράκοντα περὶ τοῦ ἐτῶν· τὰ χαρακτηριστικά του ἦσαν μὲν ἐκφραστικά, οὐχὶ ὅμως καὶ δυσάρεστα. Ἀπ' ἐναντίας εἶχεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς συμπαθητικὴν τινα γλυκύτητα καὶ μόνον εἰς τὰς γωνίας τῶν ὠχρῶν καὶ παχέων χειλέων του, ἡδύνατο ὁ ὀξύς παρατηρητὴς ν' ἀνακαλύψῃ πτυχὴν τινα ἧς ἐφάνετο ἐμπερικλείουσα τὸ μυστήριον ὅλης τῆς μαγικῆς δυνάμεως, ἣν ἐξήτει ἐπὶ τοῦ πληρώματος αὐτοῦ. Ἐφόρει ἀπλὴν ναύτου γλαῖναν, καὶ οὐδὲν ἐξωτερικὸν σημεῖον, ἀπεκάλυπτε τὸν θαμνόν του· ὁ δὲ σύντροφος αὐτοῦ ἦτο νέος τις εἰκοσακταετής, μὲ φυσιογνωμίαν εὐχαριν, εὐεῖδῃ καὶ εὐλικρινῇ.

• Ἀφοῦ ὁ πλοίαρχος καθῶς καὶ ὁ ναύτης, ἐξέτασε τὸν ἄνεμον καὶ τὴν θάλασσαν, ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ θαλάκιον του μικρὰν ἀργυροσκεύαστον συρτήκαν, καὶ τὴν ἐπλησίασεν εἰς τὰ χεῖλη του. Εἶκοσιν εὐρωστοὶ ἄνδρες ἐφάνησαν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Δώδεκα στροφαὶ τοῦ ἐργάτου ἤρκεσαν νὰ ἀνασύρῳσιν τὴν ἄγκυραν. Ἡ ἡμιολία ἤρχετο νὰ χορεύῃ ἐπὶ τῶν κυμάτων, τὰ ἱστία ἀνεπετάσθησαν ταχέως, καὶ τὸ σκάφος ἀπέμακρύνθη τῆς ξηρᾶς διευθυνόμενον πρὸς ἀνατολὰς ἐπὶ τῆς καταντικρὺ κειμένης νήσου Κέντας.

Εὐθὺς μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν πάντων τούτων, ὁ πλοίαρχος ἐπλησίασε πρὸς τὸν νέον, περὶ οὗ ὠμιλήσαμεν, καὶ μὲ φωνὴν κατὰ τὸ ἡμισυ πρόσχαριν καὶ ἐπιπληκτικὴν·

— Τὸν δρόμον σου! συναδελφε, ἀνέκραξε καὶ ἐὰν ὁ ἄνεμος δὲν κατευνασθῇ μὴ τὸν ἀλλάξῃς ποσῶς· ἐντὸς μιᾶς ὥρας τὸ πολὺ φθάνομεν εἰς τὸ στόμιον τῆς Σεβέρνης.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ἔχομεν ἀκόμη καιρόν! ἐπανέλαβεν ὁ ἄλλος. Ἀπὸ τριῶν ἡδὴ μηνῶν, ἀφ' ἧς μ' ἐπῆρες ἐντὸς τοῦ πλοίου σου, εἰς τὸν ἅγιον Χριστόφορον, διὰ νὰ με ἀποβιβάσῃς εἰς τὴν πατρίδα μου Ἀννάπολιν, με κρατεῖς μᾶλλον ὥς αἰχμάλωτον παρὰ ὥς ἐπιβάτην· διότι δσάκις σοὶ ἐξήτησα νὰ με ἀποβιβάσῃς, πάντοτε τὸ ἤρνηθης.

— Ναί· δά! εἶπεν ὁ πλοίαρχος. Κατὰ πρῶτον ἔχω ἀνάγκην νὰ σὲ γνωρίσω καλῶς, ἀγαπητέ μου Ὀρβίνε, διότι ἐγὼ δὲν ἐμπιστεύομαι τὰ μυστικά μου εἰς τὸν καθέναν· διάβολε! Καὶ σὺ ἐν τούτοις τ' ἀπεκάλυψες ἐγρήγορα Ἐπειτα δὲν εἶχα προῖδει ὅτι θέλω καταδιωχθῇ ἀπὸ καταδρομικὸν πλοῖον τῆς Α. Βρετανικῆς

Μ. μέχρι τῶν ὑδάτων τῆς Κεζαπήκης. Ἦδη, γνωρίζεις, πόσας προφυλάξεις πρέπει νὰ λαβῶ! . . .

— ὦ! ὦ! ἔχεις δίκαιον πλοίαρχε Θεβενάρδε, ἐπανάλαβεν ὁ νέος ὑπογελῶν! ἔχεις, τῶνόντι ἀνάγκην προφυλάξω . . . Ἀλλ' ἐάν ἐγὼ ἤξευρα καλῆτερα τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἐπαγγέλλεσαι, δὲν ἤθελα σὰς προξενεῖ δισταγμοὺς μὲ τὴν παρουσίαν μου.

— Δισταγμοὺς αἱ, διαβολα! καλὰ λέγεις! ἐπιθύρουν ὁ Θεβενάρδος· καὶ πραγματικῶς, ὅταν, βοηθεῖα τῆς ὀξείας μου δράσεως, ὑπελόγισα, τὰ κανόνια τοῦ καταδρομικοῦ εἰς τὸ πέρασ τοῦ κόλπου, ἐπεθύμουν νὰ σὲ ἶδω κατὰ διαβόλου, ἢ τοῦλάχιστον, εἰς τὴν ξηρὰν ἐν ἀσφαλείᾳ, διότι ἐγὼ σπανίως ἀπορρίπτω τὴν μάχην. Τέλος πάντων, στοχάζομαι, ὅτι ἡ ἔλευσις τῆς νυκτὸς ἦτο καλὴ, διότι ἔσῳσεν ἴσως τὸν Γροελλανδὸν ἀπὸ τὰ ναυπηγεῖα τῆς Α. Μ. καὶ τὸν πλοίαρχον Βοναβεντούρον Θεβενάρδον ἀπὸ τὴν μεγάλην κεράκην . . . Μ' ὄλον τοῦτο . . . ἔστω! ὅτι, ἐγέναν, ἐγένεν . . .

Κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἡ ἡμιολία, περιέπλεε τὰς ἀκτὰς τῶν νήσων Κεντίων. Ὁ Θεβενάρδος ἀπεχωρίσθη τοῦ συντροφίου του, καὶ ἤρχισε νὰ διατρέχῃ τὸ κατάστρωμα μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω καὶ μὲ ὕψος σκεπτικόν. Ἀκολουθῶς, ἐστήριξε τὰ βλέμματά του εἰς σημεῖόν τι τοῦ ὀρίζοντος, ἐχάδευσε μὲ τὴν χεῖρα ἐν ἐκ τῶν κωπίων του, καθὼς χαδεύει τις τὰ ὀπίσθια τοῦ ἵππου, καὶ ἐπιθύρουν μεταξὺ τῶν ὀδόντων του.

— Ν' ἀκουσθῇ μ' ὅλα ταῦτα, ὅτι ἀπέφυγα ν' ἀνταλλάξω μίαν φιλοφροσύνην μὲ τοὺς ψοφοδεεῖς ἐκείνους Ἀγγλους! . . . εἶναι ἐντροπή! . . .

Ἐκτύπησε τὸν πόδα· καὶ καθ' ἣν στιγμήν ὁ Γροελλανδὸς ἔστρεψε διὰ νὰ εἰσελθῇ εἰς τὸν ποταμὸν ἀνέκραξε μὲ φωνὴν κεραυνοβόλον.

— Μὴ στρέφετε!

Οἱ ναῦται εὐρίσκοντο ἤδη εἰς τὸν κεροίακα (σκότα) καὶ ὁ πηδαλιούχος ἡτοιμάζετο νὰ κάμῃ ἐπαισθητὸν εἰς τὴν ἡμιολίαν τὸ πτερνηστήριον τῆς διοικήσεως, ὁπότε ὁ Ὁρρίνος, ὅστις εἶδε μὲ κάποιαν ἀνησυχίαν, ὅλα τὰ κινήματα τοῦ Θεβενάρδου, καὶ ἐμάντευσε τὸν στοχασμὸν αὐτοῦ, ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ οἴακος, καὶ πρὶν ἢ οἱ ναῦται μετακινήσωσι κἀνὲν ἐκ τῶν ἰστιῶν, ὀδήγησεν ἐκ νέου τὸν Γροελλανδὸν εἰς τὸν δρόμον του. Ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ Θεβενάρδου ἐσπινθηροβόλησε καὶ μὲ φωνὴν παλλούσαν ἀπὸ ὀργῆν, διέταξε τὸν ἐπιβάτην του νὰ τραβιχθῇ, ἐνῶ συγχρόνως ἀνέσκηκε τὴν χεῖρα διὰ νὰ γρανθοκοπήτῃ τὸν πηδαλιούχον, ὅστις ἀπεσπᾶσθη ἐκ τῆς θέσεώς του. Ὁ Ὁρρίνος ἔδραμε μεταξὺ αὐτῶν, καὶ ἐσταμάτησε μὲ δύναμιν τὴν χεῖρα τοῦ πλοίαρχου . . .

— Χίλιοι διαβόλοι! ἐγὼ εἶμαι ἐνταῦθα ὁ κύριος! ἐκραύγαζεν ὁ Θεβενάρδος.

— Τὸ γνωρίζω ἐπανάλαβε ψυχρῶς ὁ Ὁρρίνος· δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μὲ τὸ διδάξητε. Ἀλλὰ ἡξέσω ἐπίσης νὰ σοὶ εἶπω, ὅτι σὺ ἐνγληταεῖς ἐκεῖ μακρὰν τὸ καταδρομικὸν ἐκεῖνο μὲ τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖς νὰ ἔλθῃς εἰς σύγκρουσιν, καὶ ὅτι ὁ λιμὴν τῆς Ἀναπόλεως, ἐνθα εὐχομαι τέλος πάντων νὰ ἀποβιβασθῶ, κεῖται πρὸς τοῦτο τὸ μέρος.

Ὁ Θεβενάρδος ἐθέσπε τὴν μάχαιράν του εἰς τὴν θήκην· ἔπειτα ὡχρὸς καὶ τρέμων εἰσέει ἀπὸ ὀργῆν, ὑπῆγε ν' ἀκουμβήτῃ εἰς τὸ πλεῦρωμα τοῦ πλοίου. Ὁ Ὁρρί-

νος ἐπροχώρησε τότε, καὶ ἐκταίνων τὴν χεῖρά του πρὸς αὐτόν.

— Ἔστω! πλοίαρχε, θὰ συγχισθῶμεν διὰ ἡμίσειαν ὥραν, τὴν ὁποίαν ἔχομεν ἀκόμη νὰ περάσωμεν μαζή;

— Ὁχι, ἀπήντησεν ὁ Θεβενάρδος, διότι σὺ μὲ συνεχίησες μᾶλλον παρ' ὅσον μ' ἐπλήγωσες. Δὲν ἤξεύρεις λοιπόν, — ἐξηκολούθησε λαβὼν μὲ οἰκειότητά τὴν χεῖρα τοῦ νέου, — ὅτι οἱ ἀχρεῖτοι ἐκεῖνοι δὲν μὲ ὑπακούουν, παρὰ διότι μὲ φοβοῦνται; Ἀκόμη μία ἀσυλλογησία ὡς ἐκείνη, καὶ ἐάν ἤθελα τοῖς φωνάζει πρὸς ἀριστερά, αὐτοὶ θέλουν μοὶ ἀποκριθῇ πρὸς δεξιά . . .

Ὁ Γροελλανδὸς ὠθούμενος ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἀνέβη ταχέως τὸν ποταμὸν καὶ ἠγκυροβόλησεν ἔμπροσθεν τῆς Ἀναπόλεως τότε πρωτευούσης τῆς ἐπαρχίας Μαρυλάνδης.

Ἡ νύξ δὲν εἶχεν εἰσέτι ρίψει τὸν πυκνὸν πέπλον τῆς ἐπὶ τῆς μεγαλοπρεποῦς χώρας, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας ἡ ἡμιολία προσεδέθη ὡς λίθος πολυτίμος εἰς κειμηλιοθήκην. Πρὸς τὰ δεξιά, ὁ ὀφθαλμὸς ἠκολούθει τὰ κύματα κατὰ μῆκος τῆς Σεβέρνης, εἰς ἀπειρον ἄποψιν. Ἀριστερὲν περιεείλισσεντο αἰκαμπαὶ πλατέως τινὸς πορθμοῦ, τοῦ ὁποίου τὰ ὕδατα ἠτανάνκλων τὸ σκοτεινὸν χρῶμα τῶν δένδρων, τὰ ὁποῖα ἐφαίδρουν κατὰ ταύτην τὴν στιγμήν, αἱ τελευταῖαι τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες. Εἰς τὴν εἰσόδον τοῦ ποταμοῦ ἀνεπτύσσεται μακρὰ τις γλῶσσα γῆς, ἥτις ἐβυθίζετο εἰς τὰς νήσους Κέντας, καὶ περιέβαλε τὸν τόπον ἐκ τούτου τοῦ μέρους ὁλόγυρα μὲ μαγευτικοὺς λόφους, ἀφθονοῦντας ἀπὸ εἰσέτι σιέλδουσιν φυτεῖαν, ἥτις ἀντανάκλατο εἰς τὸ κάτοπτρον τῶν καθαρῶν καὶ βαθέων τούτων ὑδάτων.

Εὐθὺς ἅμα ἡ ἡμιολία προσωρμίσθη, ὁ Θεβενάρδος καὶ ὁ νέος αὐτοῦ σύντροφος κατέβησαν εἰς τὴν λέμβον καὶ ἐξῆλθον εἰς τὴν παραλίαν. Ἐν τῷ ἀποχωρίζεσθαι, ἀντήλλαξαν ὠραῖα ἐγγχειρίδια καὶ ἀπεμακρύνθησαν χαιρετηθέντες διὰ φιλικοῦ τῆς κεφαλῆς νεύματος.

II.

Υἱὸς μιᾶς τῶν σεβασμιωτέρων καὶ πλουσιωτέρων καθολικῶν οικογενειῶν τῆς Μαρυλάνδης, ἀρχηγὸς πολλῶν ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων, ὁ Ὁρρίνος ἔκαμινεν πανταχοῦ τῆς γῆς ταξείδια ὅμοια μὲ τὸ ὁποῖον ἔκαμε διὰ τοῦ Γροελλανδοῦ ἐπιβιβάσθη, καθὼς ἐκ τῆς συνομιλίας του εἶδομεν, ἐπὶ τοῦ πλοίου τοῦ Θεβενάρδου, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ μὲ ποῖον ἔχει νὰ κάμῃ, καὶ εὐρέσθη εἰς σοβαροτάτους κινδύνους.

— Κατὰ πρῶτον εἰς τὸν πατέρα μου, εἶπεν ὁ Ὁρρίνος ἐν τῇ ἀποβάσει, ἔπειτα εἰς τὴν Ἀλίην! . . .

Καθόσον ἀφῶν τὸν Βοναβεντούρον Θεβενάρδον, οὐδεὶς εἰς Ἀναπόλιν ἠγγόει τις ἦτο. Κατὰ τὸ ἡμισυ πειρατῆς καὶ βοοδιώκτης, μόνος αὐτὸς καὶ τὸ πλήρωμά του ὑδύνατο νὰ εἶπῃ πόθεν προήρχοντο τὰ πλοῖα φορτία, τὰ ὁποῖα ἐξῆγεν ἀπὸ τοῦ πλοίου του εἰς ἕκαστον διάπλουν. Ὑπῆρχον πολλοὶ κατ'

οὐτοῦ βράτιμοι ὑπόνοιαι, τὰς ὁποίας ὁμως ἀπέκρου-
πτον.

Τινὲς ἐκ τῶν ναυτῶν τοῦ ἐπανήρχοντο εἰς τὸν λι-
μένα, ὅπου ἦσαν καλῶς ἐγνωσμένοι, τραυματισμένοι
καὶ ἀκρωτηριασμένοι, ἐνῶ εἶχον ἀναχωρήσει ὑγιεῖς
καὶ εὖ ἔχοντες.

Τινὲς μάλιστα εἶχον ἀνακαλύψει εἰς τὰ πλευρώμα-
τα τοῦ *Γροελλανδοῦ* ὅπας σφαιρῶν. Ἀλλὰ περὶ ὧν
τούτων ἐγένετο λόγος κρυφίως. Ὁ Θεβενάρδος ἦτο
φίλος θερμὸς, ἢ ἐχθρὸς ἀδιάλλακτος. Τὸν ἐροβοῦντο,
καὶ ἐπειδὴ τέλος πάντων ἔκαμνε μγάλα ἐξοδα, τὰ
ὅποια ἐπλήρουν ἀφειδῶς, ἔχαιρε σημαντικὴν πίστιν
εἰς τὴν ἀγοράν.

Εἰς Ἀνάπολιν δὲν εἶχε νὰ ἀναγκαλισθῇ οὔτε πα-
τέρα οὔτε ἐρωμένην. Ὡς ἐκ τούτου διήρχετο μετὰ
ταχύτητος τὴν πόλιν, καὶ ἔφθανε δύο μίλλια μακρὰν
εἰς ἄλλην τινὰ ὅπου θέλομεν τὸν εὑρεῖ ἀργότερον.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, αἱ θρησκευτικαὶ ἐριδες
ἐξήτκουν τὰς ἀσπόνδους βίας τῶν εἰς τὰς πλειο-
τέρας τῶν ἐπαρχιῶν τῆς βορείου Ἀμερικῆς. Ἡ Μα-
ρυλάνδη, καθὼς καὶ ὅλαι αἱ λοιπαὶ, εὐρίσκετο εἰς
τὴν φοικώδη ταύτην θέσιν. Καθολικοὶ καὶ διαμαρτυ-
ρούμενοι εὐρίσκοντο εἰς ἀνοικτὸν πόλεμον αὐτοῖσι. Οἱ
τελευταῖοι οὗτοι, ὄντες ἰσχυροὶ, κατεβάρυνον τοὺς
καθολικοὺς, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐξήρχοντο πλέον εἰμὴ ὡ-
πλισμένοι εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Ἀναπόλεως ὅπου ἦσαν
τὸ ἀντικείμενον τῶν μιστητῶν καταδιώξεων.

Ὁ Ὀρρίνος, ἀπὸν ἀπὸ τριῶν ἡδὴ ἐτῶν, ἔμαθε
φρυάττων ἀπὸ λύτσαν, τὸ δνειδος εἰς τὸ ὁποῖον τὸν
εἶχον ῥίψει οἱ ὁμοθησκόι του, καὶ ἦτον ἐξ ἐκείνων
τῶν ἀνθρώπων οἵτινες δὲν ὑπετάσσοντο εὐκόλως εἰς
τὴν ὑποχωρητικὴν πολιτικὴν, τὴν παραδεχθεῖσαν ὑ-
πὸ τῶν καθολικῶν διὰ νὰ μὴ ἐκτεθῶσιν εἰς ἐξορίαν.
Δις ἡ τρίς ἡδὴ ἡ χεὶρ τοῦ εἶχε δοκιμάσει τὴν λαθὴν
τοῦ ξίφους του, καὶ ἂν τὸ αἷμα δὲν εἶχε χυθῇ ἀκό-
μη ὡς ἐκ τοῦ παισίματός του, τοῦτο ἀφείλεται εἰς
τὴν μετολάθησιν φίλου φρονιμωτέρου του, τοῦ Θεβε-
νάρδου Βοναθεντούρου.

Ὁλόκληρος μὴν παρῆλθεν ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ
Γροελλανδοῦ εἰς Ἀνάπολιν, καὶ ἡ ἡμιολία ἦτο πάν-
τοτε προσωμισμένη εἰς τὸν λιμένα. Ὁ Θεβενάρδος
ἐδίωκεν ἐμπορικὰς τινὰς ἐπιχειρήσεις, αἱ ὁποῖαι με-
γάλως τὸν ἐνδιέφερον. Ὡς πρὸς τὸν Ὀρρίνον, οὗτος
ἐπέρνουσεν ὅλον τοῦ σχεδὸν τὸν καιρὸν πλησίον τῆς
Ἀλίκης. Ἡ ἐποχὴ τῆς ἐνώσεώς των δὲν εἶχεν εἰ-
σέτι προσδιορισθῇ ἐπερίμενεν ἡμέρας καλητέρας.

Μίαν ἐσπέραν, ὁ Ὀρρίνος, ἐνῶ εἰσῆρχετο ὑπὸ τὴν
πατρικὴν στέγην, ἔμαθεν ὅτι ἡ Ἀλίχη παρήτησε τὰς
ἀδελφάς της διὰ ν' ἀποσυρῇ εἰς τὰ ἴδια. Δὲν τὴν
εἶχεν ἰδεῖ ἀπὸ πρῶτας, καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὴν ἐντα-
μῶσθ. Πρὸς τοῦτο εἶχε δύο δρόμους νὰ λάβῃ, ἕνα ὅ-
στις διήρχετο ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ διοικητοῦ, καὶ ὅστις
ἦτον ὁ συντομώτερος, καὶ ἄλλον μακρύτερον ἀπὸ τὸ
κάτω μέρος τῆς πόλεως ἦτον ὁμοῦ αὐτὸς τὸν ὁποῖον
ἡ Ἀλίχη ἔπρεπε ν' ἀκολουθῇ.

Ὁ Ὀρρίνος ἀπεφάσισε νὰ λάβῃ τὴν συντομωτέραν
ἐκ τῶν δύο ὁδῶν, με' ὅλους τοὺς κινδύνους εἰς οὓς ἐ-
ξετίθετο, διότι δὲν ἠγνόει ὅτι αἱ καταδρομαὶ κατήν-
τησαν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὥστε καὶ νὰ ἐμποδίζωσιν

εἰς τοὺς καθολικοὺς τὴν ἐμπροσθεν τῆς οἰκίας τοῦ διοι-
κητοῦ διάβασιν.

Ἀρχιθεῖς εἰς τὴν γωνίαν μιᾶς οἰκοδομῆς κει-
μένης ἐπὶ λοφίσκου τινός, ἀνεκάλυψε διακρίσιμα βήμα-
τα μακρὰν, σωρὸν ἀνθρώπων, οἵτινες ὡς ἐκ τῶν
κραυγῶν καὶ τῶν φωνασκιῶν αὐτῶν, ἐφάνιντο ὅτι
ἐμάχοντο. Ὁ Ὀρρίνος ἀμφίβαλλε διὰ μίαν στιγμὴν
μήπως δὲν διέλθῃ τὸν δρόμον τοῦ ἡσυχῶς· ἀλλὰ τῆς
φωνῆς « θάνατος εἰς τοὺς Καθολικοὺς, θάνατος εἰς
τοὺς υἱοὺς τοῦ Βάαλ, » ἀκουσθείσης, ὥρμησε μετ' ὃ
ξίφος ὑψωμένον πρὸς τὸν σωρὸν, καὶ διέκρινεν ἐν τῷ
μέσῳ τριάκοντα περίπου ἀντιπάλων, ἀνθρώπων τινα
ὅστις ἐμάχετο μόνος, ἀλλ' ἀνδρείως.

Ὁ Ὀρρίνος ἐρήφιθ' εἰς τὴν συμπολοκὴν καὶ εὐρέθη
ἐντὸς ὀλίγου πλησίον τοῦ φίλου τοῦ Θεβενάρδου, διό-
τι τὸ θῆμα ἦτον ὁ πλοίαρχος τοῦ *Γροελλανδοῦ*.

— Καλῶς! σύντροφε, ἐφώνησεν ὁ πειρατής, ἔφθα-
σες ἐγκαίρως. Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἐκέρδησε μίαν στιγ-
μὴν ἀναβολῆς, τὴν ὁποίαν τοῦ ἐδίδεν ἡ παρουσία τοῦ
Ὀρρίνου, διὰ νὰ ἐκβάλῃ τὴν συρῆκτραν του, μετ' ἣν
ὁποῖαν ἐξέπεμψε τρεῖς φθόγγους ὁδεῖς εἰς οὓς ἀπε-
κρίθησαν τρεῖς ἑτεροὶ συρῆκτραι. Τοῦτο ἦτον σημεῖον
συμφωνημένον μεταξὺ τοῦ Θεβενάρδου καὶ τῶν ναυ-
τῶν του, οἵτινες δέκα τὸν ἀριθμὸν, ἔδραμον πρὸς βοή-
θειαν τοῦ πλοίαρχου των. Ἡ πάλῃ ἦτο τρομερὰ,
ἀλλ' οἱ καθολικοὶ ἔμειναν κύριοι τοῦ πεδίου.

— Δὲν εἶναι καιρὸς πρὸς διασκέδασιν, εἶπεν
εὐθύς ὁ Θεβενάρδος· εἰς τὸ πλοῖον, φίλοι μου, καὶ ἔαν
δὲν δύνασθε νὰ φθάσῃτε ἐκεῖ, εἰς τὴν καλύβην ἀμέ-
σως! Καὶ ἡμεῖς, κύριε Ὀρρίνε, πρέπει νὰ φύγωμεν·
δὲν δυνάμεθα πλέον νὰ μείνωμεν οὔτε εἰς Ἀνάπολιν
οὔτε εἰς αὐτὴν τὴν Μαρυλάνδην. Ὁ διάβολος νὰ με
ἐπάρῃ, διότι ἄρρητα τὰς κεραίας καὶ τὰ κατὰστρω-
μά μου διὰ νὰ ἔλθω νὰ κυνηθῶ εἰς τὰς ὁδοὺς ἐναν-
τίον τῶν τκυλῶν αὐτῶν τῶν διαμαρτυρομένων. Ἐγὼ
εἶμαι καθολικὸς, εἶναι ἀληθές· ἀλλὰ πρὸ πάντων εἶ-
μαι πειρατής.

Ὁ Θεβενάρδος καὶ ὁ Ὀρρίνος ἐνῶ οὕτω συνδιε-
λέγοντο, ἀπεσύρθησαν εἰς ἐρημὸν τινα ὁδόν. Ὁ ἔρως,
ἡ μάχη, ἡ καταστροφή, ὅλα ταῦτα ἔγιναν τόσον τα-
χέως, ὥστε διὰ πρώτην φορὰν ὁ Ὀρρίνος ἠδύνατο
τέλος πάντων νὰ σκεφθῇ περὶ τῆς θέσεώς του. Ἐν-
νόησεν ὅτι ἡ ζωὴ του κινδυνεύει, ὅτι ὁ δῆλος δὲν ἤ-
θελεν ἀργοπορήσει νὰ συναθροισθῇ. . . . Ὁ Θεβε-
νάρδος εἶχε δίκαιον. . . . Ἐπρεπε νὰ φύγουν. . . .
Ἀλλ' ἡ Ἀλίχη; πῶς νὰ χωρισθῇ ἀπὸ αὐτὴν;

— Ἀπελθε πλοίαρχε, ἐψιθύρισε μετ' ὧν ἡ συγ-
κινήτικη, ἐγὼ δὲν δύναμαι ν' ἀφῶσθαι τὴν Ἀνάπο-
λιν χωρὶς νὰ λάβω μαζὴ μου καὶ ἄλλον τινα πολὺ
ἀγαπητὸν μου. Οὕτως ὠρελήσῃ ἀπὸ τὸν καιρὸν ὅστις
σοὶ μένει, σῶσθαι, καὶ ἄρῃσον ἐμὲ νὰ διευθετηθῶ
καθὼς ἡμπορέσω. . . . Ὑγίαινε!

Καὶ ἔκαμε ν' ἀναχωρήσῃ, ὅποτε ὁ Θεβενάρδος κρα-
τήσας αὐτὸν ἐκ τῆς χειρός.

— Ὁμ, ὀχι, ἀπήντησε· σὺ με' ἐβγάλες ἀπὸ μίαν
τρέλλαν, δὲν θέλω ἐγκαταλείπει τὸν λιμένα ἄνευ σοῦ,
σοὶ τὸ ὀρκίζομαι! Ἐντὸς μιᾶς ὥρας τὸ πολὺ σε πε-
ριμένω εἰς μικρὰν τινα καλύβην τὴν ὁποίαν θέλεις εὐ-
ρεῖ ὁπισθεν τοῦ βράχου τοῦ Κορόλου, σὲ δίδω λό-
γον ὡς πειρατής! Ὁ *Γροελλανδοῦς* δὲν θέλει περάσει

τὸ ἀκρωτήριον τοῦ ἁγίου Θωμᾶ χωρὶς σὺ νὰ ἦσαι ἐντὸς αὐτοῦ· ἐλθέ μόνος ἢ μετ' ἄλλου, εἶναι τὸ αὐτό· καλὴ ἐντάμωσις λοιπόν!

Ὁ Θεβενάρδος ἔγινεν ἄφαντος εἰς στενὸν τινα διάδρομον, ἐνῶ ἔτελειονε ταύτας τὰς λέξεις. Ἡ νύξ τότε εἶχεν ἐντελῶς προχωρήσει, καὶ ἡ πόλις ἦτον εἰσέτι ἡσυχος. Ὁ Ὀρρίνος γνωρίζων καλῶς, ὅτι ἡ ἡσυχία αὕτη δὲν ἦθελε διαρκέσει ἐπὶ πολὺ, ἔσπευσε τὸ βῆμα, καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν Ἀλίκτην τὴν ὁποίαν εὐτυχῶς εὑρε μόνην.

Ἡ ὠχρότης τοῦ Ὀρρίνου ἐδείκνυεν ἀρκούντως ὅτι κίνδυνος ἐκρέματο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Ἡ νεάνις ἠτένισε πρὸς αὐτὸν βλέμμα πλήρες θαύρων! Ἐὰν αὕτη ἦθελεν ἀμφιβάλλῃ περὶ τοῦ ἔρωτός του, ὁ Ὀρρίνος ἦθελεν εἶσθαι, ὥς ἐκ τοῦ τρόμου ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἡ Ἀλίκτη κατελήφθη, ἡ ἀναμφίβολος ἀπόδειξις ἀπεριόριστου ἀγάπης. Τῆς ἐδιηγήθη ὅλα τὰ διατρέξαντα.

— Διατί θέλεις νὰ φύγωμεν; ἠρώτησεν ἡ Ἀλίκτη. Σὺ ἔπραξες καλὸν ἔργον ὑπερασπισθεὶς ἓνα μόνον ἄνθρωπον ἐναντίον τριάκοντα ἄλλων· δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῆς τίποτε.

— Ἐὰν ὑπῆρχε δικαιοσύνη, ἐπανέλαβεν ὁ Ὀρρίνος, δὲν εἶχα ἀνάγκην· ἀλλὰ σὺ γνωρίζεις Ἀλίκτη, ὅτι ὁ θρησκευτικὸς φανατισμὸς θέλει ὁδηγήσει τοὺς κριτὰς μου· καὶ ἂν παραδεχθῶ ὅτι τὸ δικαστήριον μὲ ἀθωώνει, πάλιν ὁ ὄχλος δὲν θέλει μὲ συγχωρήσει. . . . ἀνάγκη λοιπὸν νὰ φύγω! καὶ πρέπει νὰ φύγωμεν μαζὴ ἀφοῦ ἐνωθώμεν, ἀφοῦ φθάσωμεν τὸ τέρμα ἐκείνης τῆς εὐτυχίας, τὴν ὁποίαν ἀνεβίλλαμεν εἰς καιρὸν ἀδύνατον, τὸ βλέπω. — Ἐλθε, Ἀλίκτη, ἐλθε μετ' ἐμοῦ! . . .

III.

Μόλις ὁ Ὀρρίνος ἔτελειονε τὴν φράσιν του καὶ ἡ θύρα τῆς οἰκίας ἤνοιξεν ἀποτόμως. Τὸ πρῶτόν του κίνημα ἦτο νὰ ἐκβάλῃ τὸ ξίφος του.

Ἀνθρωπὸς τις ὅλος ἀσθμαίνων καὶ κεκαλυμμένος ἀπὸ κόνιν καὶ ἰδρώτα εἰσῆλθεν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτον ὁ Θεβενάρδος Βοναβεντούρος.

— Ἡ Κυρία αὕτη εἶναι ἴσως ὁ σύντροφος περὶ οὗ μοι ἐλάλησας ἐπιθύρσειν ὁ πλοίαρχος ἐνῶ ἐπιπτεν ἐπὶ τινος καθίσματος. — Πολὺ καλὰ, τέκνα μου, ἐτοιμασθῆτε διὰ τὸ ταξίδιον. Αἱ μετὰ τῆς ἡμιολίας συγκοινωνίαι μου διεκόπησαν· ἀλλὰ θὰ ἦμαι εἰς κατάστασιν νὰ τὰς ἐπαναλάβω. Ἡ πόλις ἀρχίζει νὰ ἦναι εἰς ταραχὴν· οἱ στρατιῶται ἔλαβον μέρος ὑπὲρ τοῦ λαοῦ, καὶ πρώτην ἡδὴ φορὰν τολμοῦν νὰ μὲ ἀποκαλῶσι πειρατὴν. Ἐὰν μὲ συλλάβωσι θέλουν μὲ κρεμάσει. Ὡς δὲν ἔχω καιρὸν νὰ χάνω. — Εἰς τὸν βράχον τοῦ Καρόλου!

Ὁ Θεβενάρδος ἐπιάσε τοὺς δύο νέους καὶ τοὺς ἔσυρεν ἐκτὸς τῆς οἰκίας. Ἐφθασαν εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς πόλεως καὶ ἔκαμον ἀπείρους περιστροφὰς μέχρις οὗ ρηθῶσιν εἰς τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος θέσιν.

Ἦτο δ' αὕτη καλύβη τις κατασκευασμένη εἰς τὸν βυθὸν μικρᾶς κοιλάδος, μεταξὺ δύο βράχων, οἵτινες τῇ ἐχρησίμειον ὡς προμαχῶνες, καὶ κρυμμένη ἐξ ἄλλου ἀπὸ ὅλα τὰ βλέμματα ὑπὸ ξένων βωμαλέων καὶ πυκνοφύλλων δρυὼν. Ὁ Θεβενάρδος μετεχειρίζετο τὴν καλύβην ταύτην ὡς μυστηριῶδες ἀσυλον δι' ἑαυτὸν καὶ διὰ τὸ πλήρωμά του, καὶ οὐδεὶς ἕως τότε εἶχεν ὑποπτευθῇ τὴν ὑπαρξίν της.

Ἡ Ἀλίκτη, ὠχρὰ, ἄφωνος, ἐξηντημένη ἀπὸ κόπον, ἐλειποθύμηνεν εἰσελθοῦσα ἐν τῇ καλύβῃ. Ἐνῶ δὲ ὁ Θεβενάρδος συνέδραμε τὸν Ὀρρίνον νὰ βοηθῇσιν τὴν νέαν, αὐτῆς τις εἰσῆλθε δρομαίως.

— Καὶ λοιπόν! Ἀρρί, τί ἄνεμος φυσᾷ; ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος. Ἐρχονται εἰς τοῦτο τὸ μέρος;

— Ἐδῶ εἰσθε ἀσφαλεῖς, ἀπήντησεν ὁ ναύτης· ἀλλ' ἡ ἡμιολία. . . .

— Τί;

— Ἐντὸς δέκα λεπτῶν καταλαμβάνεται καὶ δεσμεύεται ὡς κῶνος ταβάκου. Ὁ λαὸς καὶ οἱ στρατιῶται ἔλαβον εἰς τὴν ἐξουσίαν των λέμβους. Κατὰ πανταχόθεν, καὶ ἡμεῖς δὲν εἴμεθα ἐντὸς τοῦ πλοίου διὰ νὰ τὸ ὑπερασπισθῶμεν! . . .

— Στοχάζεσαι λοιπὸν, εἶπεν ὁ Θεβενάρδος μειδιῶν μειδιᾶμα ἐρωνικὸν ὅτι θέλουν λάβει οὕτω τὸν Γροελλανδὸν ἄνευ μάχης, καθὼς καὶ νὰ εἴπῃ τις ἓνα τραγοῦδι;

— Δὲν λέγω τοῦτο, ἐπιθύρσειν ὁ ναύτης· ἀλλ' ἡξεύρω ὅτι ἐὰν ἐγὼ ἤμην ἐντὸς, ἦθελα κόψει τὰς κάλπας καὶ τραβήξει εἰς τ' ἀνοικτά.

Ὁ Θεβενάρδος ἐξῆλθε τῆς καλύβης. Ὁ Ὀρρίνος γονυπετὴς εἰς τοὺς πόδας τῆς Ἀλίκτης, ἐπροσπάθει νὰ τὴν ἐγκαρδιώσῃ, ἀλλὰ μόλις ἠδύνατο κατ' αὐτὰς νὰ κρῦψῃ τὴν ὁποίαν τὸν ἐτάραττε συγκίνησιν. Περιέμενε μὲ ἀνησυχίαν τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ πλοίαρχου. Ὁ Θεβενάρδος συνοδευόμενος ὑπὸ δέκα ἐκ τῶν ναυτῶν τοῦ εἶχε διευθυνθῇ ἐπὶ μικροῦ τινος ὑψώματος πρὸς τὸ ἀκρωτήριον τοῦ Βενδιμλίου. Ἡ σελήνη ἦις ἀνέτειλεν ἐπὶ τῶν νήσων Κεντῶν, διεχάραττε μακρὰν χρυσαύλακα ἐπὶ τοῦ κόλπου. Ἡ πόλις, οἱ κύκλω λόφοι καὶ ἡ ἡμιολία περιεκαλύπτοντο ὑπὸ ἡμιδιαφανοῦς ομίχλης.

Ὁ Θεβενάρδος ἠκολούθησεν ἀσθμαίνων τὰ κινήματα στίφους τινὸς ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν συναθροισμένων ἐπὶ τῆς παραλίας, ὅπου ἐπτά ἢ ὀκτὼ λέμβοι συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς μεγάλης λέμβου τοῦ Γροελλανδοῦ εἶχον βυμουλκηθῇ. Οὐτε μία φωνὴ δὲν ἤκούετο ἀπὸ τὸ μέσον τούτου τοῦ ὄχλου, τοῦ ὁποίου ἡ σιωπὴ ἦτο συνθηματικὴ ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ἐξαφνίσωσι τὸ πλήρωμα τῆς ἡμιολίας. Αἱ λόγχοι ἤστραπτον, τὸ ὁποῖον ἐδείκνυεν ἀρκούντως, ὅτι καὶ οἱ στρατιῶται εἶχον μέρος. Ἡ καρδιά τοῦ γρηναίου πλοίαρχου ἀνεσκήτησεν ὅταν εἶδεν ὅλας ταύτας τὰς λέμβους νὰ κινήσωσι πρὸς τὴν θάλασσαν· μετ' ὀλίγον ἐκινδύνευσεν ν' ἀπωλέσῃ ἴσως πᾶν ὅ,τι ἀγαπητότερον εἶχεν εἰς τὸν κόσμον τὴν ἡμιολίαν του.

— Δὲν διακρίνεις κανένα ἄνθρωπον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ Γροελλανδοῦ, ἠρώτησεν οὗτος τὸν Ἀρρί.

— Ὅχι, πλοίαρχε· ἀλλὰ παρατήρησε, ἡμεῖς εἴμεθα δώδεκα εἰς τὴν ξηρὰν, καὶ ἐντὸς τοῦ πλοίου δὲν μένουν παρὰ εἴκοσιν ἄνθρωποι.

— Εἴκοσι διαβόλοι! ἀνέκραξαν ὁ Θεβενάρδος μὲ μανίαν, θ' ἀφήσουν νὰ συλληφθῇ ὁ Γροελλανδὸς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, οἱ δειλοὶ οἱ προδόται;

— Δὲν ὑπάρχουν οὔτε δειλοὶ οὔτε προδόται ἐντὸς τοῦ Γροελλανδοῦ ἐψυθίρισεν ὁ Ἀρρὶ· περίμενε πρὶν νὰ ὑβρίσῃ τοὺς τιμίους ἀνθρώπους.

— Ἀθλιὸν κτῆνος! ἐκραύγασεν ὁ πλοίαρχος δρυῶν κατὰ τοῦ γηραιοῦ ναύτου διὰ νὰ τὸν κτυπήσῃ...

Ἐπειτα ἐσταμάτησεν αἰφνης, καὶ ἐκτείλων πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρά του.

— Συγγνώμη, γέρον μου Ἀρρὶ! ἀλλὰ βλέπεις ἐκεῖνο τὸ πλοῖον, εἶναι τὸ τέκνον μου, ὁ φίλος μου, εἶναι τὸ πολυτιμότερον ἀρ' ὅσα ἔχω ἐπὶ τῆς ξηρᾶς καὶ ἐπὶ τοῦ Ὠκεανοῦ!... Καὶ δὲν εἶμ' ἐκεῖ διὰ νὰ τὸ ὑπερασπισθῶ, καθὼς πρὸ ὀλίγου ἔλεγες!...

Ὁ Θεβενάρδος ἐστράφη τότε πρὸς τὴν ἡμιολίαν μὲ δακρυένοντας ὀφθαλμούς. Αἱ λέμβοι εἶχον πλησιάζει τὸν Γροελλανδόν· εἶδε καθαρώτατα ἓνα στρατιώτην ἀναβάντα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἔπειτα ἓνα δευτέρον ἀκολουθοῦντα, ἔπειτα τρίτον... καὶ καμία κίνησις ἐντὸς τοῦ πλοίου...

— ὦ! τοὺς δειλοὺς! τοὺς δειλοὺς! ἐφώνησεν ὁ Θεβενάρδος, ἀνασπῶν τὴν κόμην του, ἀπὸ ἀπελπισίαν.

Ἀλλ' αἴφνης φλῆξ ἤστραψεν, κρότος πυροβόλου ἀντήχησε. Μεγάλῃ ζητωκραυγῇ ἐχαιρέτησε τοῦτο τὸ σημεῖον· ἡ μάχῃ εἶχεν ἀρχίσει.

— Πλοίαρχε! ἐφώναξε διὰ μιᾶς ὁ Ἀρρὶ, ἰδοὺ ἐκεῖ κάτω δύο λέμβοι αἱ ὁποῖαι κατέχονται ἀπὸ ἰδιώ-
τας... καὶ αἱ ὁποῖαι ἐτοιμάζονται ν' ἀφήσουν τὴν ξηράν.

— Κ' ἐὰν ὅλοι οἱ νόθοι τῆς Λυκιφέρης εὐρίσκοντο ἐν αὐταῖς, εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ εἰς ἡμᾶς αἱ λέμβοι!... ἐκραύγασεν ὁ Θεβενάρδος.

Οἱ ναῦται κατέλαβον ἄνευ ἀντιστάσεως, τὰς δύο λέμβους, καὶ διεσπύθησαν πρὸς τὴν ἡμιολίαν. Κατὰ ταύτην τὴν στιγμήν ὁ πλοίαρχος ἐνθυμήθη τὸν Ὀρρίνον καὶ τὴν Ἀλίκτην προσκαλέσας τὴν λέμβον ἐν-
τὸς τῆς ὁποίας εὕρισκετο ὁ Ἀρρὶ, τὸν διέταξε νὰ ἐπι-
στρέψῃ εἰς τὴν καλύβην διὰ νὰ πάρῃ τοὺς δύο φί-
λους του...

— Καὶ ἡμεῖς, μέσα! παιδιὰ μου, εἶπεν εἰς τοὺς ναύτας του, καὶ ἂς ἰδῶμεν ποῖος πρῶτος, θέλει πε-
ράσει τὸ ἀκρωτήριο, ἐγὼ μετὰ τοῦ βρικίου, ἢ οἱ σύντροφοί με τοὺς ἐπιβάτας. Σπεύσατε τὰς κόπας
σας παιδιὰ, ἐπανελάθεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Ἀρ-
ρὶ, καὶ φέρετέ μου τοὺς, ἢ σὰς τουρκεκίω ὅλους...
Ὁ Θεβενάρδος καὶ ὁ Γροελλανδός! ἐφώναξε πλη-
σιάζας τὴν ἡμιολίαν.

Ὅταν ἡ φωνὴ αὕτη τοῦ πλοίαρχου, ἥτις ἦτο φωνὴ πολέμου ἀντήχησεν εἰς τὰ ὅτα τῶν ναυτῶν, οἱ πλεόν ἐξηγνημένοι ἐδιπλασίασαν τὰς προσπάθειάς των.

— Ἐδική σου αὕτη! εἰς σέ ἐκείνη! εἶπεν ὁ Θε-
βενάρδος κενώσας τὰ δύο τοῦ πιστόλια τὸ ἐν μετὰ
τὸ ἄλλο, ἔπειτα ἔσυρεν τὴν μάχαιράν του, καὶ ἐ-
κοπτε δεξιόθεν καὶ ἀριστερέθεν. Ἐν τούτοις οἱ στρα-
τιῶται διεφιλονέικουν πάντοτε τὸ πεδίον. Ὁ Θεβενάρ-
δος ἐπὶ τέλους ἐρρίφθη ὡς τίγρις κατὰ τοῦ ἀρχηγοῦ
τοῦ σώματος, καὶ τοῦ ἐνέπηξε μίαν πληγὴν εἰς τὸ
στήθος. Οἱ στρατιῶται ἰδόντες τὸν δικαικτὴν των νε-

κρὸν, ἐζήτησαν νὰ τοῖς χαρισθῇ ἡ ζωὴ, καὶ κατέθεσαν
τὰ ὅπλα.

— Ἔστω! σηκώσατε τοὺς πληγωμένους σας καὶ
φύγετε ἀμέσας· τοῖς εἶπεν ὁ Θεβενάρδος· διότι δὲν
εἶναι καλὸν δι' ἐμὲ νὰ μείνω πλειότερον καιρὸν ἐδῶ.

Μετὰ πέντε λεπτὰ, δὲν ἔμεινε πλέον οὐδ' εἰς ξένος
ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Εἰς τὸ διάστημα τοῦτο ἡ
ἄγκυρα εἶχε σηκωθῇ· ὅλα τὰ ἱστία ἠνεώχθησαν, καὶ
ὁ Γροελλανδὸς ἐβάδιζεν ἔμπροσθεν τοῦ ἀνέμου. Ἐν-
τὸς ὀλίγου ἐξῆλθε τῆς Σεβέρνης. Ὁ πλοίαρχος τότε
ἤρχισε νὰ λοξοδρομῇ. Ὁ ἀνήτυχος ὀρθαλμὸς του δὲν
ἀπεσπᾶτο πασῶς ἀπὸ τὸ στόμιον τοῦ ποταμοῦ, περι-
μένων μὲ πυρετώδη ἀνησυχίαν νὰ ἴδῃ τὸ παραμικρὸν
σημεῖον τὸ ὁποῖον νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ τὴν ἀρίξιν τῆς
λέμβου τοῦ Ἀρρὶ φεροῦσης τοὺς φίλους του. Δὲν ἀνα-
κάλυπτε τίποτε... Ἡ σελήνῃ ἀφρὺ ἐφώτισε τὴν
μάχην ἐκρύβθη.

Ἦτο πλέον νύξ σκοτεινὴ. Αἰφνης φλῆξ ἀνεφάνη
εἰς τὴν ξηράν, εἰς τὴν διεσπύθησαν τοῦ Καρολίου βρά-
χου. Ἦτον ἡ ἀρχὴ τῆς ἐκδικήσεως τῶν νικημένων,
οἵτινες εἶχον ἀνακαλύψει τὸ μυστηριώδες ἄστυλον τοῦ
πειρατοῦ. Ἡ πυρκαϊὰ ᾗξεν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγ-
μήν. Ἐπὶ τέλους μὲ τὸ φέγγος τῶν φλογῶν αἱ ὁποῖαι
διεδίδον ἀμυδρὸν φῶς ἐπὶ τὸν κόλπου, ὁ Θεβενάρδος
διέκρινε μαυρόν τι σημεῖον τὸ ὁποῖον ἐφάνετο κυλιό-
μενον ἐπὶ τῶν κυμάτων πρὸς τὴν ἡμιολίαν. Μετ' ὀλί-
γας στιγμὰς, ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ Ἀρρὶ ὁστις ἀπε-
κρίνετο εἰς τοῦτο τὸ πρόσταγμα.

— «Τίς εἶ!

— Ἡ λέμβος! διὰ τοῦ ἀκολουθίου.

— Φίλοι! καὶ ὅλοι σῶσι!

Ὁ Θεβενάρδος ἐξέφερε φωνὴν χαρᾶς.

Ἡ Ἀλίκτη καὶ ὁ Ὀρρίνος ἦσαν ἐντός.

Τὴν ἐπομένην αὐγὴν μόλις διεκρίνετο ἀπὸ τῆς κο-
ρυφῆς τῶν ἱστίων, τὸ ἀκρωτήριο τοῦ Ἀγίου Θωμᾶ.

IV.

Ἀπὸ Σκύλλαν εἰς Χάρυδδην, εἶναι ἀρχαία πα-
ροιμία ἥτις καλλίστα ἠδύνατο ἐνταῦθα νὰ ἐφαρμοσθῇ.
Τὰ τελευταῖα ἔγνη τῆς ξηρᾶς ἤρχισαν νὰ ἀφανίζων-
ται, καὶ ὁ ὀρθαλμὸς τοῦ Θεβενάρδου περιεφέρετο εἰς
τὸν ἄπειρον ὀρίζοντα ὅστις ἠγοίγετο ἐνώπιον αὐτοῦ,
ὁπότε ἀνεκάλυψεν πόρρω ἱστίον τι.

Δύο ὥρας μετὰ ταῦτα, ἐγνώρισθη. Τὸ ἱστίον τοῦ-
το κατ' ἀρχὰς πλατὺ ὡς ἡ χεὶρ, εἶχε μεγαλυνθῇ κα-
τὰ μικρὸν. Δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀμφιβολία· ἦτον τὸ
αὐτὸ καταδρομικὸν τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀναγκασεὶ τὸν
Γροελλανδὸν νὰ προσορμήσῃ εἰς Ἀνναπόλιν, εἰς τὸ
ὁποῖον ἐφάνετο ἐκ νέου καταδιώκων.

Ὁ Θεβενάρδος τὸ ἀνεγνώρισε καλῶς. Ἦτο δὲ
μία κορβίττα τῆς Α. Μ. ἥτις διεσπύνετο κατ' εὐθείαν
κατ' αὐτοῦ, καὶ μὲ τοιοῦτον τρόπον ὥστε νὰ τοῦ ἐμ-
ποδίτῃ τὴν εἰς τὸν κόλπον εἵσδον.

Ὁ πλοίαρχος ἐπροσκάλεσε τὸν Ὀρρίνον, καὶ τοῦ
εἶπεν.

Ἡ γνωριμία μου, ὑπῆρξε διὰ σέ ὀλεθρία, φίλε

Χθές τὸ ἐσπέρας σὲ παρέσυρα εἰς κίνδυνον ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐσώθην διὰ τὴν πέσωμεν εἰς ἄλλον. Ἰδὲ, πικρῆται ἐκείνην τὴν κορβέτιαν τῆς ὁποίας καθε κῆμα φαίνεται ἀναπηδῶν πρὸς ἡμᾶς· ἐντὸς τριῶν ἢ τεσσάρων ὥρων, θέλει μᾶς φέρει ὑπὸ τὴν βολὴν τῶν κανονίων τῆς. Ὁρκίζομαι εἰς τὸν Θεὸν ὅτι τὴν φορὰν ταύτην, ἤθελα φύγει, ἀν' ἡδυνάμην· ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ τὸ ἐλπίζωμεν. . . . Ὁρβίνε εἴμεθα χαμένοι.

— Εἴτε ὑπὸ τῶν δυσσεβῶν τῆς Ἀναπόλεως ἀποθάνω, εἴτε ὑπὸ τοῦ πυρός τοῦ κανονίου τῆς Α. Μ., πάντοτε θάνατος εἶναι, ἀπήντησεν ὁ νέος. Μεταξὺ τῶν δύο θανάτων, μ' ὅλον τοῦτο, ἤθελα ἐκλέξει τὸν ἐνδοξότερον. Θεθενάρδε ἐνέργησον, ὡς νὰ μὴν ἤμην ἐντὸς τοῦ πλοίου σου. Ἀλλὰ σὺ μὲ ὀρκίζεσαι ὅτι ἡ φυγὴ εἶναι ἀδύνατος, δὲν εἶναι ἀληθές;

— Σοὶ τὸ ὀρκίζομαι!

— Δὲν σ' ἐρωτῶ τοῦτο διὰ τὸν ἑαυτὸν μου, ἐπανάλαβεν ὁ νέος, ἐνῶ ἐσπῳγγίζε δύο δάκρυα τὰ ὁποῖα ἐχύθησαν ἐπὶ τῶν παρεῖων του· διότι...

— Σ' ἐννοῶ, διέκοψεν ὁ πειρατής. . . . ἀλλὰ τότε μόνον δύναμαι νὰ σὲ σώσω, ὅταν ἐξέλθω νικητὴς ἀπὸ τὴν μάχην.

— Καὶ τοῦτο εἶναι δυατόν;

— Ὅχι· διότι εἰς ἐκείνην τὴν κορβέτιαν ἀριθμῶ εἴκοσι κανόνια, ἐνῶ ἡμεῖς εἰς τὸν Γροελλανδοῦ δὲν ἔχομεν παρὰ δέκα, καὶ χθές τὸ ἐσπέρας πέντε ἐκ τῶν ἀνδρειότερων ναυτῶν μου ἔπεσαν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης.

— Ἐὰν νικηθῇς, τί θέλει σοῦ συμβῆ;

— Θέλω κρεμασθῆ, ὡς σημαία, εἰς τὴν μεγάλην κεραίαν.

— Θέλεις ἀφήσει νὰ σὲ κρεμάσωσι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον;

— Ὅχι ποτέ· ἤθελα πωλήσει ἀκριβὰ τὴν ζωὴν μου, ἐάν...

— Ἐὰν ἐγὼ δὲν εὐρισκόμεν ἐντὸς τοῦ πλοίου σου, δὲν εἶναι ἀληθές; Πολὺ καλὰ! σοὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω, ἐνέργησον ὡς νὰ μὴν εὐρισκόμεν...

Ὁ Θεθενάρδος ἔστριξε φιλικῶς τὴν χεῖρα τοῦ Ὁρβίνου· ὁ τελευταῖος οὗτος ἥνοιξε τὰς ἀγκάλας του, εἰς τὰς ὁποίας ὁ γηραιὸς πλοίαρχος ἐβρίσθη δακρύνων.

Ἡ κορβέτια ἐπλησίαζε πάντοτε περισσότερον. Ὁ Θεθενάρδος διέταξε νὰ ἐτοιμάσῃ· ἔπειτα στραφεῖς πρὸς τὸν Ἀρρί.

Ὑπάγε νὰ καπνίσῃς τὴν σύριγγά σου εἰς τὴν πυριτοθήκην γέρον μου, καὶ εἰς τὸ πρόσταγμα τοῦ πυρός...

— Ἀρκεῖ! ἀπήντησεν ὁ ναύτης.

Ὁ Ὁρβίνος ὅστις εἶχεν ἀκούσει ὅλα, ἐσταμάτησε τὸν Ἀρρί, καὶ στραφεῖς πρὸς τὸν Θεθενάρδον

— Κράτησε ἐπὶ τοῦ καταστροφώματος, τῷ εἶπε, τοὺς καλῆτέρους σου ναύτας, καὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον διατάτεις τὸν Ἀρρί νὰ κάμῃ, θέλω τὸ ἐκτελέσει ἐγώ. Θὰ εἶμαι ἀνδρειότερος ἐνώπιον ἑνὸς βαρελίου πυρίτιδος κατὰ πρόσωπον τῆς Ἀλίκης, τὴν ὁποίαν δὲν θέλω νὰ ἶδω ποτὶς...

Καὶ κατέβη εἰς τὴν θέσιν ἣν ἐξέλεξεν.

Ἡ κορβέτια φθάσασα εἰς ἀπόστασιν κανονίου ἐχαιρέτησε τὸν Γροελλανδοῦ μετὰ μίαν βολὴν σμιδραλίου· ἡ φιλοφροσύνῃ αὐτὴ ἀνταπεδόθη. Αἱ σφαῖραι,

τὰ ἡμίσφαιρα, καὶ τὰ σμιδράλια ἐπιπτον τότε δίχην βροχῆς ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν καταστροφώματων. Ἀλλ' ἡ πάλη, ὅσον καὶ ἀν' ὑπῆρξε γενναία, ἦτον ἀνίσος. Ἡ ἡμιολία κατεσυντρίβετο βαθμὴδὸν ἀπὸ τοῦ πυρός τῶν εἰκοσιοκτὼ τῆς κορβέτιας κανονίων· τὰ ἱστία τῆς κατέπεσαν, τὰ πλευρώματα τῆς διετρυπήθησαν. Ὁ δόλων τῆς κορβέτας ἐπλησίαζεν ἐπὶ τέλους νὰ ἐμπερδευθῇ μετὰ τὸν τοῦ Γροελλανδοῦ. Πᾶσα προσπάθεια, πᾶσα γενναίότης ἦτο τοῦ λοιποῦ ματαία. Ὁ Θεθενάρδος, ἔλαβε τὴν τελευταίαν ἀπόφασιν, ἔκυψε πρὸς τὰ ἔνδον τοῦ πλοίου καὶ μετὰ φωνὴν ἔντονον καὶ σταθεράν, ἐφώνησε.

— Πῦρ! Ὁρβίνε.

Δευτερόλεπτα μετὰ ταῦτα, ὁ Γροελλανδοῦς ἀνέστη· δα μετὰ τρομερὸν πάταγον.

Παρατεταμένη ζητωκραυγὴ ἀντήχησεν ἐντὸς τοῦ πλοίου τῆς Α. Μ. Τρεῖς ἡ σημαία ἀνυψώθη καὶ κατεβιβάσθη, καὶ διὰ μέσου τοῦ καπνοῦ ὅστις ἐσκότιζε τὸν ἀέρα, ἡ κορβέτα ἀπεμακρύνθη.

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Δ.)

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ ΚΡΟΜΒΕΛΛ.

Ὁ Ὀλιβιέρους Κρόμβελλ ἐγεννήθη εἰς Οὐασινγκτῶνα τῷ 1599. Καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ζωὴν, ἔδειξε χαρακτῆρα ἰδιότροπον καὶ ἀντιπαθητικόν. Εἰς τὴν νεότητά του ὑπῆρξε σκεπτικὸς, καὶ μελαγχολικὸς καὶ πλήρης περιπετειᾶς. Ἡ οἰκία του, ἥτις ἀνήκεν εἰς τὴν τάξιν τῶν εὐγενῶν, μεγάλως ἐπεμελήθη τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ. Ἀλλ' ὁ νέος Κρόμβελλ, κατ' ἀρχὰς μὲν εὐαρεστεῖτο τὸ πλεονέκτερον εἰς τὰς σωματικὰς ἀσκήσεις, ἢ εἰς τὰς πνευματικὰς ἀσχολίας. Ὅμως ἔδειξεν ἐνωρὶς ζωηρὰν κλίσιν πρὸς συζήτησιν θρησκευτικῶν ζητημάτων, καὶ πρὸς θρησκευτικὴν μελέτην. Ἀρρῶ δ' ἐτελείωσε τὰς πρώτας σπουδὰς του, ἡ μήτηρ του τὸν ἐστείλεν εἰς Λονδίον, ἵνα διδαχθῇ τὰ νομικά· ἀλλ' εἰς τὴν ἐπιστήμην αὐτὴν ὀλίγον ἐπέδωσεν, ἵσως διότι ὀλίγον ἐπεμελήθη. Ἐπανεληθὼν δὲ εἰς Οὐασινγκτῶνα ἔδειξε τὴν φυσικὴν ὀρμητικότητα εἰς τὰς ἀταξίας αὐτοῦ καὶ τὰς παρεκτροπὰς. Πλὴν ἔπειτα, μόλις εἰκοσαετῆς γενόμενος, αἰφνιδίως μετεμελήθη, καὶ ὀριστικῶς ἀπεφάσισε νὰ δοθῇ εἰς τὴν σπουδὴν τῶν μυστηρίων τῆς πίστεως.

Κατὰ τὸ 1620, ἐνυμφεύθη τὴν κληρονόμον ἀρκετὰ σημαντικῆς οἰκογενείας. Ἀπεσύρθη δὲ μετ' ὀλίγον εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅπου ἔζησεν ἀπερίττως εἰς τὰ θρησκευτικὰ κατὰ γινόμενος. Πληθὺς αἰρέσεων διέταρτε τότε τὰ πνεύματα εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ἡ καθολικὴ θρησκεία ἦτο πρὸ πολλοῦ προγεγραμμένη. Ὁ βασιλεὺς Κάρολος ὁ Α' νυμφευθεὶς προηγουμένως τινὰ γαλλίδα καθολικὴν, ἐπρέσβευε τὴν ἀγγλικανὴν θρησκείαν. Τὸ δὲ λοιπὸν πλῆθος διηρπεῖτο εἰς πολλὰ διάφορα δόγματα, καὶ ὁ Κρόμβελλ ἀνῆκεν εἰς τὸ τῶν καθαριστῶν. Πρεσβεύων